

Hører Israel og menigheten sammen?

Nei på ingen måte!

Av Jan Lilleby

Med referanse til en leder-artikkel i Troens Bevis blad for juli 2015, med tittel «Israel og menigheten hører sammen», av Sten Sørensen, redaktør.

Dessverre for Sten Sørensen og dermed også Rune Edvardsen i Troens Bevis, så inneholder hans leder-artikkel en rekke feilaktige utsagn, ja – faktisk ubibelske påstander.

Det trengs at noen kan imøtegå slike ting. Han kan vel muligens ha skrevet artikkelen i god tro, men det hele blir bare så totalt feil. Jeg anbefaler godeste Sørensen og atter å sette seg på skolebenken og finne ut av Bibelens grunnlære om Israel, paktene, betingelsene Gud stilte for at de kunne oppholde seg i landet og andre viktige ting i saken. Vi må alltid søke sannheten i Bibelen, og er dermed tvunget til å unngå å hoppe over ting som man finner korrektivt til egne feiloppfatninger. Slik er det dette skal fungere.

Jeg vil sitere fra artikkelen i utvalgte avsnitt, men tror at intet skal bli dratt ut av sin sammenheng.

Punkt 1:

Tittelen på artikkelen er en helt feil påstand. Israel, av flere grunner enn bare én, hører absolutt ikke sammen med menigheten, som av Paulus kalles for «Ett nytt menneske» (Ef. 2, 15), eller for «Kristi legeme» (Ef. 1, 22-23; Kol. 1, 18, 24) – som begge er uttrykk for den menighet som er

innstiftet ved Paulus og den åpenbaring Kristus gav ham om dette (Ef. 3, 1-9).

Gud har nemlig den ordning at Israel skal inn i et jordisk kongerike, som vi gjerne betegner som «Tusenårsriket». Dette skjer ved Jesu annet advent, se Dan. 2, 44.

Mens menigheten slik den framstilles ved Paulus' åpenbaring til oss, skal inn i himmelen der oppe hos Kristus. I menigheten finner vi ikke Israel som nasjon, men bare den frie individuelle jøde kan ved tro bli innlemmet i menigheten og vil dele frelseshåpet til alle øvrige etniske grupper som har kommet til tro på Kristus. (Kol. 3, 11)
Israel skal være på jorden, menigheten skal være i himmelen. Det er helt sikkert!

Det er også slik at i hele menighetens tid på jord så finner man Israel (nasjonen) som fallen og spredt i verden, og i unåde hos Gud. At det finnes cirka 12000 troende messianske jøder der, rokker ikke ved dette faktum. Rom. 11, 11 taler om den tids proselytter (grekere) som Paulus tillot å slutte seg til den messianske troende menighet...og der holdes det helt motsatt orden: Israel og hedninger hører ikke sammen. For les bare: «Men ved deres fall (Israel) er frelsen kommet til hedningene...». De framstilles altså ikke som i sameksistens, men den jødiske del måtte først regnes FALT BORT før en proselytt kunne ta dennes plass i den messianske frelsestroen (denne tro må ikke forveksles med vår frie nåde).

I Ef. 2, 15 finner vi at skilleveggen mellom hedning og jøde ble revet ned, og dermed mistet Israel sin for-prioritet som en Guds nasjon, og har ikke siden den tid (Paulus i Rom omkring år 62 e. Kr.) vært regnet som en sådan. De ble degradert ned til bare å være én av nasjonene, og ikke lenger over nasjonene! Dette er ultra-viktig å få med seg for en som er interessert i Bibelens sannhetsord. De ble på grunn av Kristus-fornektelsen (nasjonalt) kastet ut av landet og spredt i verden fra år 70 under Titus. Og dermed

kommer vi til neste punkt.

Punkt 2:

Sitat fra artikkelen: *«Det er viktig å forstå at Gud gav jødene landet Israel, og at Han har utvalgt dem som et folk for seg. Dette har etter min mening en tydelig forankring i Bibelen. Vår støtte og velsignelse til Israel er derfor ikke basert på om staten Israel gjør alt rett i alle ting, eller på hva verdensopinionen måtte mene, men på Guds velsignelse!».*

For en bibelleser som ikke har studert i profetordet HELE SAMMENHENGEN med hva som gjelder Israel, lydighet til Gud og hans lov og betingelsene i paktene, så kan man kanskje i uvitenheten komme i skade for å si seg enig med slike påstander. Joda, Gud gav Israel landet og de kunne ta det i eie. Men før det kom så langt i historien, mens Moses og Aaron ennå ledet folket ute i Sinai, ble hebreerne konfrontert slik: VELG i dag mellom velsignelsen eller forbannelsen.

Dette er en erkesynd hos ivrige kristen-sionister: De er så ukyndige i Guds profetord, at de glemmer at paktene hadde to sider! De måtte vise lydighet til Herren i alle ting, og senest i nasjonalhistorien ble de bedt om å lyde Jesus Kristus som deres Messias. Moses pekte på dette særskilt som essensen i å velge 'Velsignelsen' – de måtte som nasjon ta imot Guds Messias, Jesus. (5. Mos. 18ff, se Apg. 3, 22-23).

Sørensen gjør her en skikkelig erketabbe...og det er ufattelig at en så erfaren pastor og betrodd redaktør kan finne på å være så *tom for husk* omkring profetordet. Dette er trist.

5. Mos. 4, 25-26 sier mye: *«Når du får barn og barnebarn, og dere blir gamle i landet, og dere handler så ille at dere lager et utskåret bilde av noe slag, og dermed gjør det som er ondt i Herrens, deres Guds øyne og egger ham til vrede, så tar jeg i dag himmelen og jorden til vitne mot dere at dere for visst skal utryddes av det landet som dere nå drar*

inn i over Jordan og skal ta i eie. Dere skal ikke leve mange dager der.»

De ble 'utryddet av landet' (deportert/jaget ut ved flere anledninger) – og sist som nevnt ovenfor, da den store diasporaen begynte i år 70. De ble forjaget og ødelagt og sendt som slaver samme kalenderdag som da Nebukadnesar tok dem i 597 f. Kr., den 10. september.

Sørensen skriver som om det skulle være Gud som i vår tid, siden Israel tok tilbake Palestina i 1948 via FN mandatet, har gitt dem landet tilbake uten videre. Men det har ikke Gud gjort. Dette er sionistenes egenmektige handling, og har ingen sanksjon hos Gud, tvert imot.

Hva skal til for at Israels nasjon kan få Guds fulle nasjonale velsignelse og lovlig ta landet i eie igjen? Jo, de må ta imot deres Messias, Jesus Kristus – og Bibelen viser at dette skjer ikke før Den store Trengselstiden kommer over landet og den falske messias Antikrist kommer for å forføre dem og ødelegge.

65 % av jordens jødiske befolkning bor andre steder enn i Israel. Det er en falsk påstand å si at 'Nå er Israel tilbake igjen i landet'. I Bibelens profetier forutsettes at hele den troende jødedom skal finnes i Israel idet Jesus innstifter Tusenårsriket ved sitt komme.

Palestinerne og andre folk har hatt Guds tillatelse/besyv til å bruke og bo i landet i jødernes fravær, det vil si til sammen 1600 år. De har altså hundre år lenger ansiennitet enn jødene selv.

I Jesu lignelse om Kongens utsendinger i Matt. 22, 7 finner vi at Kongen (Kristus) ble vred og sendte sine hærer (romerne) for å drepe forfølgerne, fariseerne, og sette ild på deres by, Jerusalem. Dette ble oppfylt i år 70. Og i Luk. 13 liknelsen om det fruktløse fikentreet, bilde på det vantro Israel, gis det at treet skulle hugges ned, for det

fikk ikke lov å stå der og utarme jorden. Jesu egne ord. Dersom de ikke trodde på ham, deres Messias, MÅTTE DE UT AV LANDET. Den romerske stridsøks hugget bokstavelig talt ned det fruktløse (troløse) Israel og ødela dem.

Da er det enkelt å forstå at for å kunne ta landet rettmessig i eie, må de først ta imot Messias og tro ham. Og dette skal skje gjennom den profeterte trengselstiden for Israel. Det skal ut av trengselen komme et nytt Israel, der de alle tror Jesus som Messias, og de får sitt kongerike slik det var lovt ved profetene.

Til dags dato har dette ikke skjedd, og dermed vet vi at de har tatt landet på ulovlig vis sett med Guds øyne, selv om FN har gitt dem det fra 1948.

Vi må ha med 5. Mos. 28, 68 som er en profeti som ble oppfylt i årene 70-71 e. Kr. da romerske skip sendte tusenvis av fanger fra krigen (mest menn over 17 års alder iflg. Josefus' bok Den jødiske Krig):

«Herren skal føre deg tilbake til Egypt på skip, den vei som jeg sa deg at du aldri mer skulle få se. Der skal dere bli budt ut til dine fiender som trelles og trellekvinner, men det er ingen som kjøper.» (Hos. 8, 13 bekrefter profetien).

Dette skjedde, og slavemarkedet i Aleksandria ble sprengt og de måtte la de fleste av dem gå, og de kom rundt om i Romerriket og Midt-Østen.

Men Gud gav dem landet opprinnelig, ja. Og dessverre tapte dem det på grunn av at *de ikke var lydige mot Herren* deres Gud, og de ville ikke ta imot Jesus Messias. Paulus leste dem Jes. 6 som sier om jødernes katastrofale og endegyldige avvisning av Jesus:

Apg. 28, 27: *«For dette folks hjerte (Israel) er blitt sløvt, deres ører er blitt tunghørte og sine øyne har de lukket igjen så de ikke skal se med øynene, ikke høre med*

ørene, ikke forstå med hjertet, og ikke omvende seg, så jeg kan få lege dem».

Etter disse ord, nedtegnet av Lukas sammen med Paulus i Rom år 61-62, finner vi ikke noe i bibelsk tidslinje der Gud taler til dem, eller viser samfunn med Israel som nasjon. Det er tyst fra himmelen!

Jeg kunne kommentert mye annet fra Sørensens leder-artikkel, men dette får holde nå.

Poenget er at vi ikke må underslå viktige bibelsannheter, verken i omtale av Israel eller i omtale av menigheten. Skal vi – slik Sørensen antyder – drive og velsigne og støtte et Jesus-fornektende og Jesus-bespottende talmudisk Israel? 80% av Israels folk har Talmud som religion, (den er Israels offisielle religion) og i den kalles Jesus for en bastard og som nå kokes i ekskrementer i helvete, og Maria er en løsaktig kvinne som fikk Jesus ved å ligge med en romersk offiser.

Nei, slik må ikke en kristen gjøre, støtte den bespottende og kristus-foraktende jødedom. Støtt heller de messianske Jesus-troende jødene, som lider konstant forfølgelse i det 'demokratiske' Israel! Les Esek. 36, 23 – der vi finner at Kristus vil i trengselstiden der framme hevne seg imot Israel til spott og spe i påsyn av verdens nasjoner, fordi de *vanæret hans hellige navn ute hos de nasjoner der de oppholdt seg, i hele deres tid som spredte*. Og dette Israel er det blant andre Sten Sørensen vil oppfordre kristne til å velsigne og støtte! Kan noen forstå seg på slikt? Kristus vil straffe dem (Israel) strengt, men vi skulle altså drive på og velsigne dem *mens de holder på med denne spotten* som de skal bli straffet for. ???

Vi må høre på Paulus, som jo gav oss evangeliets ord, han er vår apostel skrev han. Hedningenes apostel og lærer. Han kalte de vantro jødene for vantroens barn, og ba oss

heller å refse dem enn å løpe med dem i deres onde ærend:

Ef. 5, 6-7: «*La ingen bedra dere med tomme ord! For det er jo på grunn av disse ting at Guds vrede kommer over vantroens barn. Gjør derfor ikke felles sak med dem!*»

Ef. 5, 11 legger til: «*Ta ikke del i mørkets ufruktbare gjerninger, men REFS DEM HELLER!*»

Tilslutt: Sten Sørensen uttrykker bekymring for de neste generasjoner i forhold til å forstå profetordet, og nevner dette mot slutten av artikkelen:

«*Hvordan kan vi få den unge generasjon til å forstå og bli glad i profetordet?*»

Da har jeg et bra forslag til Sten Sørensen: Hva med og selv først sette seg skikkelig inn i profetordet, før du skal prøve å få andre til å gjøre det? Har du tenkt over dette?

Nå har jeg gitt deg en enkel hjemmelekse som du kan øve deg på, og kanskje vil du tilslutt kunne bli et godt eksempel slik at de yngre får lyst til å lære seg Guds Ord? Hvem vet!

Israel og menigheten hører ikke på noen måte sammen, men Herren har allikevel en frelse for dem begge. Israel på jorden, og menigheten i himmelen.